

[Aksel Larsen.]

Venstre, om man dog ikke vil gaa ind i et Samarbejde, den virkeliggøres derimod gennem praktisk Handling paa Landbrugskrisens Omraade, saa at det arbejdende Landbrug faar den fornødne Hjælp og derved indser, at denne Regering og dette Styre er til Gavn for Landbruget.

Jeg finder, at det maa nævnes, at ogsaa Fiskerne har vanskelige Forhold at kæmpe med. Der tales altid saa kraftigt og saa ofte om Landbruget og dets Vanskeligheder; der tales alt for lidt om Fiskerne. For nylig holdt Fiskerne et Møde her i København, hvor man beskæftigede sig med Spørgsmaalet om Hjælp til nødstedte Fiskere. Efter at dette var refereret i Pressen, mente Fiskerne selv at staa over for et Ultimatum fra Landbrugsministeren: man kunde ikke forvente at faa fortsat Tilskud til Fiskernes Understøttelsesforening, hvis man ogsaa ønskede ved forskellige Lejligheder at faa Redskabshjælp og Hjælp i anden Form af det offentlige. I den Anledning vedtog Fiskerne at paalægge sig selv en ligefrem uhyrlig Byrde, nemlig at betale et Kontingent paa 3 Kr. om Ugen til Understøttelsesforeningen, i Haab om, at Staten saa vil yde et tilsvarende Tilskud, saa der kan blive tilstrækkeligt til, at man kan bære Kassens Byrder.

Jeg kan ikke indse, hvorfor Fiskerne skulde have dette Ultimatum; jeg kan ikke forstaa, at det under en Krise, hvor man hvert eneste Aar har dynget den ene Landbrugsordning oven paa den anden, skulde være umuligt at gennemføre blot en enkelt ekstraordinær Ordning til Gavn for Fiskerne. Jeg mener ganske vist, at her som paa Landbrugets og andre Erhvervs Omraader var det bedre, om man gik den naturligste Vej for at forbedre Forholdene.

Det har man ikke gjort hidtil. Der meldes om, at der er saadanne Forhold for Fiskeriet for Tiden, at man kunstigt maa indskrænke Fangsten, for man fanger for mange Fisk, det kan ikke betale sig at sælge dem; Opkøberne vil slet ikke købe dem, men alt det mærker vi ikke noget til i Byerne, her er Priserne stadig væk saa høje, at de fleste maa være meget sparsomme med deres Fiskeforbrug. Paa dette som paa Landbrugsprodukternes Omraade burde Regeringen og Lovgivningsmagten gribe ind med en virkelig Undersøgelse af Forholdene, en Prisregulering, saa der sikres Producenterne en ordentlig Løn for deres Arbejde, og saa Forbrugerne faar Produkterne til en rimelig Pris.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch

har som Ordfører for Regeringen givet Tilsgagn om, at man dog nu vil overveje Forholdet vedrørende Kriselaanene til Haandværkerne, som ellers kræves tilbagebetalt. Jeg vil haabe, at disse Overvejelser resulterer i et snarligt og positivt Resultat. Jeg kan ikke se andet, end at Haandværkerne, navnlig i Landdistrikterne, hidtil har faaet alle Pryglene. Medens Landbrugerne fik Kriselaan, der senere ikke skulde tilbagebetales, fik Haandværkerne Kriselaan, som skulde tilbagebetales, og for hvilke de har maattet sætte deres Maskiner i Pant, saa at de derved er økonomisk bundet. Desuden gennemførte man Akkordordningen for Landbruget, hvorved Landbrugerne figurligt talt ligefrem fik Ordre til at snyde Haandværkerne for en stor Del af deres Tilgodehavender, og det forværrer alt sammen Haandværkerens Stilling. Jeg synes derfor, det er et yderst beskedent Forlangende eller Andragende, man har rejst fra Haandværkerne, at man skal eftergive dem Kriselaanene, som man eftergav Landbruget dets Kriselaan.

I Forbindelse med Angrebene paa Sociallovgivningen synes jeg, det er af Interesse at faa opklaret, hvor meget Landbruget har faaet i offentlig Hjælp siden 1931. Det er maaske vanskeligt at opgøre det; jeg henstiller alligevel til de Ministre, under hvem det maatte sortere, at de foretager en saadan Opgørelse og lader de fornødne Oplysninger tilflyde os. Jeg mener ikke, der er noget nedværdigende for Landbruget i at have modtaget denne Hjælp, men jeg mener, at lige saa vel som Socialhjælp er offentlig, naar den ydes til arbejdløse, lige saa vel er det en Slags offentlig Hjælp, naar Staten giver Landbrugerne Laan, som ikke skal tilbagebetales, eller giver Saasædttilskud, Rentetilskud eller foretager kunstige Prisforhøjelser gennem Smørordning, Sukkerordning og lignende Foranstaltning. Jeg synes, det har sin Interesse for os alle sammen at faa at vide, hvor mange Hundrede Millioner Kroner der gennem Krisens Aar er tilstillet det danske Landbrug ved offentlig Foranstaltning.

Naar vi faar dette Tal, kan det jo være, man vil tale lidt mere sagte fra den Side, hvorfra man ellers retter de skrappe Angreb paa Sociallovgivningen, samtidig med at man som det ærede Medlem Hr. Brorsen siger, at den gode sociale Lovgivning vil man ikke til Livs. Nej, det passer; det vil man vel ikke, men naar man saa paa Landboforeningernes Delegeretmøde i Aarhus forlanger lukket for enhver Arbejdsløshedshjælp til en bestemt Aldersklasse